

Arrest

nr. 83 645 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2012 houdend de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 juli 2011 een eerste asielaanvraag in als meerderjarige bij de Belgische asielautoriteiten.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigerde bij arrest nr. 74.047 van 27 januari 2012, in graad van beroep, tevens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.4. Op 14 februari 2012 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.5. Verzoeker diende op 2 maart 2012 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielautoriteiten.

1.6. Verzoeker kreeg op 6 maart 2012 de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 8 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S. S. (...)

geboren te (...) op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02032012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 08.07.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.11 2011 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat op 01.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 02.03.2012 een tweede asielaanvraag Indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene faxen van twee brieven (+vertaling) van de rechtbank voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn oom S.(...) deze documenten op 01.03.2012 per fax verzonden zou hebben. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de originele documenten onderweg zouden zijn, en dat ze deze week verwacht zouden worden. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij van zijn oom zou te weten gekomen zijn dat het leger nog steeds naar hem op zoek zou zijn. Overwegende dat deze Informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd ken worden. Overwegende dat betrokkene verwijst naar documenten die zijn zus voorlegde tijdens haar asielaanvraag. Overwegende dat zijn zus een kopie van een brief van de Human Rights Commission of Sri Lanka dd. 17.06.201. een brief van de Grama Officer's Office dd. 16.06.2011 en een kopie van een brief van R. R. (...) dd. 15.02.2011 voorlegt. Overwegende dat kopieën niet op een adequate manier beoordeeld kunnen worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat zijn zus haar geboortecertificaat dd. 28.11.2008 voorlegt. Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 §1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Gezien betrokkene niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. betrokkene kreeg namelijk op dd.mm.jjjj een bevel om het grondgebied te verlaten wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten teruggebracht tot 7 dagen

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van “de wettelijke verplichtingen omtrent de motivering van administratieve rechtshandelingen, o.a. art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen” en de schending van artikel 62 en artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe:

“Dat artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn; Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen.

Dat 51/8 Vreemdelingenwet stelt:

“De Minister, af diens gemachtigde kon beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, §2,3°,4° en 5°, §3,3° en §4,3°, of 57/10. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kon geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.”

Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest dd. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak; (Zie Coss., 18 december 1996, P961535F, www.juridat.be ; Cass., 28 januari 1987, Pas. 1987,1, 620; fl18. 1987, nr. 43, 32; J.T. 1987, 486; R.D.P. 1987, 679; Rk. Luik 30 november 1983, T.V.R. 1984, nr. 30, 113; Cass. 18 december 1996, J.T. 1997, 173; T.B.R. 1997, 70; K.I. Brussel, 4 september 1996, T.V.R. 1996, 188, K.I. Bergen, 24 augustus 1993, T.V.R. 1994, 98; Bergen, K.I., 3 mei 1996, R.D.E. 1996, p. 220; Luik, K.I., 5 mei 1992, J.L.M.B., 1994, p. 164; Rk. Brussel, 23 februari 2004; R.D.E. 2004, nr. 127, p. 53).

Naar aanleiding van de nieuwe asielaanvraag die door de verzoekende partij op 2 maart 2012 werd ingediend, werden er weldegelijk nieuwe gegevens naar voren gebracht die verantwoordden dat de nieuwe asielaanvraag dient in overweging te worden genomen en doorgestuurd te worden naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

De verzoekende partij legt immers twee brieven met vertaling van de rechtbank voor van de rechtbank. Verzoeker legt tevens een brief van de Human Rights Commissie of Sri Lanka van 17 juni 2011, een brief van de Grama Officer's Office d.d. 16 juni 2011 en een kopie van een brief van Rasan Rajkaran d.d. 15 februari 2011,

De verzoekende Partij heeft geen enkele mogelijkheid gekregen van de verwerende partij om de nieuwe elementen mondeling toe te lichten.

“Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam, van documenten die een gegronde vrees aantonen.” (V. Vereecke, Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36).

Bovendien heeft de verwerende partij nagelaten om te antwoorden op de argumentatie van verzoeker in zijn handgeschreven verklaring. In de bestreden beslissing van de verwerende partij worden geenszins de argumenten zoals aangehaald in de schriftelijk motivatie weerlegd, evenmin enig antwoord hierop gegeven. Door de verzoekende partij werden er weideselementen en documenten aangehaald die niet konden worden aangebracht tijdens de eerste asielaanvraag. Het is daarenboven niet aan de verwerende partij om te oordelen over de inhoud van de nieuwe gegevens, doch slechts over het bestaan van nieuwe elementen. “De bevoegdheid die artikel .51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan af de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten af situaties die zich

hebben voorgedaan no de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 16,594 van 29september2008 in de zaak 26/162/11),”

De beslissing is zeer inadequaat om onder meer nog de volgende redenen:

ten eerste wordt gesteld dat “Overwegende dat betrokkene faxen van twee brieven (+vertaling) van de rechtbank voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn oom Selverasa deze documenten op 1 maart 2012 per fax verzonden zou hebben, Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kon worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de originele documenten onderweg zouden zijn, en dat ze deze week verwacht zouden worden. Overwegende dat de informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als een nieuw element beschouwd kon worden,”

Dat DVZ hier duidelijk zijn bevoegdheid, verleend door artikel 51/8 te buiten gaat. De inhoud van de stukken op zich wordt niet beoordeeld of er wordt niet naar verwezen, heeft de verwerende partij hoegenaamd de moeite gedaan er kennis van te nemen? Er wordt in feite geen oordeel gegeven over het al dan niet nieuw zijn van de inhoud van deze twee brieven, die nota bene nog vertaald zijn. Daarenboven is het argument als dat het kopieën betreft van geen enkele waarde: de originelen waren onderweg verklaarde verzoeker en zijn inmiddels ook in zijn bezit.

Gelet op het eigenaardige verloop in deze, met name dat de asielaanvraag van de zus van verzoeker wel in overweging werd genomen, heeft zijn zus op heden deze originele documenten nodig nu zij haar verhoor op het CGVS zal hebben op 19 april 2012 om 8u30.

Zo verzoeker aldus op heden de originelen die hij wel degelijk bezit mee zou opsturen naar Uw Raad, dan zou zijn zus deze niet op het CGVS kunnen voorleggen.

Verzoeker zal deze stukken dan ook in origineel voorleggen op het ogenblik van de zitting of na het verhoor van zijn zus voor zover het CGVS niet zou beslissen om de originelen in te houden.

Het feit dat in deze enkel een kopie kon worden voorgelegd kan niet aanvaard worden als zijnde een argument voor niet in overwegingname: op welke juridische grondslag steunt dit?

Het dient benadrukt te worden dat deze kopie maar eerst op 1 maart werd ontvangen en verzoeker de dag nadien het nodige deed om zijn tweede asielaanvraag in te dienen, in het kader van een eerste asielaanvraag stelt de Dienst Vreemdelingenzaken deze vereiste niet (dit is onder meer bewezen doordat de zus van verzoeker haar asielaanvraag op basis van dezelfde stukken wel werd overgemaakt aan het CGVS).

Ook in het kader van een eerste asielaanvraag worden dikwijls kopijen voorgelegd van bepaalde stukken en kunnen de originelen ervan maar eerst worden voorgelegd bij het verhoor op het Commissariaat generaal. Het is dan ook onredelijk om in casu te motiveren dat het origineel niet voorligt. Dit gaat niet op.

Tijdens de eerste asielprocedure werd aan verzoeker meermaals gezegd dat het zou helpen indien bijkomende documenten worden voorgelegd. Verzoeker heeft hiervoor het nodige gedaan.

Aldus is de bestreden beslissing niet afdoende in rechte gemotiveerd en werd de inhoud van artikel 51/8 Vreemdelingenwet geschonden doordat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan dit artikel. Ten tweede zegt men dat “Overwegende dat betrokkene verklaart dat de originele documenten onderweg zouden zijn, en dat ze deze week verwacht zouden worden. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als een nieuw element beschouwd kon worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij van zijn oom zou te weten gekomen zijn dat het leger nog steeds naar hem op zoek zou zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als een nieuw element beschouwd kan worden.”

De verwerende partij ontnemt aldus elke mogelijkheid aan verzoeker om verder toe te lichten wanneer, wie, hoe vaak, waar men hem tot op heden in zijn land van herkomst komt zoeken.

Verzoeker kan hier zeer uitgebreid over vertellen: het is wel degelijk nieuwe informatie en informatie in die zin dat hij nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Ten derde stelt de verwerende partij: “overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die zijn zus neerlegde in het kader van haar asielaanvraag”.

Overwegende dat dit ook stukken zijn die verzoeker niet in bezit had ten tijde van zijn eerste asielaanvraag. De verwerende Partij trok de identiteit van verzoeker niet in twijfel.

Over deze stukken en de wijze waarop zij dit hebben bekomen wenst hij bijkomende informatie te geven bij een verhoor ten gronde”.

2.1.3. Verzoeker stelt dat hij wel nieuwe elementen heeft bijgebracht bij zijn tweede asielaanvraag en is van mening dat hij geen kans heeft gekregen om deze elementen toe te lichten. Hij verwijt het bestuur

zijn bevoegdheid te buiten te zijn gegaan. De asielaanvraag van zijn zus zou wel in overweging genomen zijn omdat zij wel in het bezit was van de originele documenten, die nu bij het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen liggen.

2.1.4. De in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.1.5. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven onder punt 1, supra, volstaat daartoe.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.1.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat *deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS nr. 129.903, 30 maart 2004; RvS nr. 160.589, 27 juni 2006).

2.1.7. Verzoekers zus, mevrouw S. S. (...) (geboren op 29 januari 1994), diende op 2 maart 2012 haar eerste asielaanvraag in als meerderjarige, waardoor haar dossier met asielaanvraag in ieder geval diende overgemaakt te worden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het feit dat haar dossier werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft derhalve geen invloed op de beoordeling in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet van de door verzoeker bijgebrachte elementen.

2.1.8. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is *in casu* van toepassing, daar het in verzoekers voorliggend geval gaat om een 'tweede' asielaanvraag. Dit artikel bepaalt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

2.1.9. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet, ten gronde, kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.1.10. In het verhoorverslag van 6 maart 2012 verklaarde verzoeker, op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij wenst aan te brengen voor zijn nieuwe asielaanvraag aanvraag, het volgende:

"Ik heb documenten bij. Het zijn dezelfde documenten als mijn zus. Kopie Brief rechtbank (2 stuks + vertaling) d.d. 04/11/2010. De originele documenten zijn onderweg. Ik verwacht ze deze week nog. Mijn oom S(...) heeft ze via fax verzonden op 01/03/2012. Het leger is nog steeds naar mij op zoek. Deze info heb ik van mijn oom."

Verder stelde verzoeker dat hij niets meer had toe te voegen.

De beslissing ging wel degelijk in op alle door verzoeker aangehaalde elementen en verklaringen. Verzoeker kan dit niet weerleggen. De beslissing oordeelde met betrekking tot de voorgelegde documenten het volgende:

- Faxen van brieven: Fax kan niet op een adequate manier beoordeeld worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.
- De verklaring dat de originele documenten onderweg zijn steunt op beweringen en veronderstellingen.
- De verklaring dat hij van zijn oom zou weten dat ze nog steeds naar hem op zoek zijn steunt op beweringen en veronderstellingen.
- De kopieën van documenten die ook door zijn zus werden voorgelegd kunnen niet op een adequate manier beoordeeld worden aangezien de herkomst en authenticiteit niet kan worden nagegaan.
- Het geboortecertificaat van zijn zus werpt geen ander licht op de aangebrachte asielmotieven.

2.1.11. Op basis van de hierboven aangehaalde overwegingen werd geconcludeerd dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek, een onderzoek ten gronde, te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

2.1.12. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van het bestuur begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt verweerder zich geenszins schuldig aan een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.1.13. *In casu* werd geenszins een inhoudelijk onderzoek gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte documenten en verklaringen, doch werd er slechts gekeken naar de relevantie en de bewijswaarde van dit element. Het bestuur trad haar bevoegdheid derhalve geenszins te buiten door vast te stellen dat een fax en een kopie niet op adequate manier beoordeeld kan worden gelet op het feit dat de authenticiteit en herkomst niet kan worden nagegaan. *"Het oordeel van de gemachtigde dat de authenticiteit van de fax van een brief niet kan worden nagegaan is niet kennelijk onredelijk, kopieën en faxen, met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst"* (RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135)"

2.1.14. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft het bestuur zijn onderzoek *in casu* beperkt tot een beoordeling over de vraag of de afgelegde verklaring en aangebrachte documenten kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens met betrekking *"tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de*

Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980".

2.1.15. Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Bovendien kreeg verzoeker wel degelijk de kans om zijn bijgebrachte documenten toe te lichten. Dit blijkt duidelijk uit het administratief dossier waarin de weerslag van het verhoor van 6 maart 2012 gevoegd zit, waarbij verzoeker bovendien zelf verklaarde dat hij niets meer toe te voegen had.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het algemeen rechtsbeginsel van het recht op verdediging en de schending van artikel 6 alinea 3 c) van het EVRM van 4 november 1950.

2.2.2. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe:

"Doordat door de uitvoering van de thans bestreden beslissing van de verwerende partij, verzoeker niet de gelegenheid zal hebben zijn nieuwe stukken toe te lichten.

Verzoeker beschikt over de originelen (zie stuk 3 kopie van de enveloppe).

Terwijl overeenkomstig artikel 6, alinea 3,c van het EVRM:

"Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten: zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen."

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker wel degelijk de kans had om zijn bijgebrachte documenten, kopieën dan wel originelen, toe te lichten. Dit blijkt duidelijk uit het verhoorverslag van 6 maart 2012, zoals gevoegd in het administratief dossier, waarbij verzoeker overigens zelf, na diens verhoor, verklaarde verder niets te hebben toe te voegen.

2.2.4. De behandeling van een tweede asielaanvraag verloopt volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure. Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, geldt dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733; RvS 27 oktober 2003., nr.124.709; RvS 24 oktober 2003, nr.124.643, RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet, daargelaten de vraag of dit beginsel wel op ontvankelijke wijze is aangevoerd door verzoeker.

2.2.5. Bovendien vallen beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het tweede middel is niet ontvankelijk, minstens niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van het algemeen rechtsbeginsel van het redelijkheidsbeginsel.

2.3.2. Verzoeker licht zijn derde middel als volgt toe:

"Het redelijkheidsbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur. Dit betekent dat als de overheid een beslissing neemt dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Als het redelijkheidsbeginsel niet is toegepast, is er sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken meteen over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling of oproeping van verzoeker".

2.3.3. In een derde middel stelt verzoeker samenvattend dat het bestuur zich er toe beperkt om op basis van de bekomen stukken meteen over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling.

2.3.4. De Raad meent dat supra reeds voldoende werd uiteengezet dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg nieuwe stukken bij te brengen, dit ook deed, en hierbij ook de kans werd geboden deze verder toe te lichten. Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze het redelijkheidsbeginsel geschonden zou zijn. Het derde middel is onontvankelijk, minstens niet gegrond.

2.3.5. Het door verzoeker aangevoerde redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden indien het bestuur op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Ter beoordeling daarvan, mag enkel rekening worden gehouden met de in de akte zelf vermelde redengeving en niet met de gegevens en redenen die in dat verband in procedurestukken worden uiteengezet.

2.3.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt *in casu* evenwel niet dat de geponeerde verhouding tussen de beslissing en de feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt. De vergelijkende lezing van de motieven van de bestreden beslissing en diens dispositief duidt niet op een kennelijke wanverhouding (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De beslissing is dan ook kennelijk redelijk.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 en 8 van het EVRM.

2.4.2. Verzoeker licht zijn vierde en laatste middel als volgt toe:

“Verzoeker heeft zijn familiaal en sociaal leven op het Schengengrondgebied.

Het privé- en familieleven worden beschermd door artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat iedereen een recht op eerbiediging van privé- en familieleven heeft. Dat een inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé-leven enkel mogelijk is indien de wet dit voorziet en voor zover dit nodig is in het belang van 's lands veiligheid, enz. (art. 8, al.2 EVRM).

Men heeft niet onderzocht of er een evenwicht is tussen het doel van de bestreden beslissing en de schending van het fundamenteel recht dat de beslissing zal veroorzaken.

Verzoeker zijn moeder diende geen tweede asielaanvraag in. Zij heeft nog een medische regularisatie die lopende zou zijn en is ingediend door een vorige raadsman.

Verzoeker zijn zus heeft een verhoor op het CGVS op 19 april 2012. Huidige maatregel is volgens de mening van Verzoekende partij in strijd is met de verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 E.V.R.M. (Recht op gezinsleven), gekoppeld met in 3 EVRM (vernederende behandeling).

Artikel 8 EVRM regelt het recht op een gezinsleven;

De regels die dit recht beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit);
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3e vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om verzoeker naar Sri Lanka te repatriëren?

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), -Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p740).

Dat een terugleiding van verzoeker een schending inhoudt van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955 en dus een vernederende behandeling uitmaakt conform artikel 3 EVRM.

Dat er bovendien geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker zou worden veroorzaakt door het feit dat verzoeker voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en het door verweerder nagestreefde legitieme doel belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

De middelen zijn gegrond."

2.4.3. In een vierde middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.4.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt vooreerst als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.4.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.4.6. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *'privéleven'* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.4.7. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.4.8. Verzoeker stelt dat hij: *"zijn familiaal en sociaal leven op het Schengengrondgebied heeft. Het privé- en familieleven worden beschermd door artikel 8 EVRM. (...) Men heeft niet onderzocht of er een evenwicht is tussen het doel van de bestreden beslissing en de schending van het fundamenteel recht dat de beslissing zal veroorzaken. Verzoeker zijn moeder diende geen tweede asielaanvraag in. Zij heeft nog een medische regularisatie die lopende zou zijn en is ingediend door een vorige raadsman. Verzoeker zijn zus heeft een verhoor op het CGVS op 19 april 2012. Huidige maatregel is volgens de mening van Verzoekende partij in strijd is met de verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 E.V.R.M. (Recht op gezinsleven)".*

2.4.9. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, stelt verzoeker dat hij een familieleven onderhoudt op het Belgische grondgebied, dat zijn moeder een medische regularisatie lopende heeft en dat zijn

meerderjarige zus een verhoor had gepland staan op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 april 2012.

2.4.10. De Raad wijst er, in zake de band met zijn meerderjarige zus, evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Verzoeker brengt geenszins bewijs bij van het bestaan van dergelijke speciale band van afhankelijkheid, zelfs geen begin van dergelijk bewijs. Zodoende kan dit zonder meer aangenomen worden.

2.4.11. De Raad wijst er tevens op dat verzoeker meerderjarig is en dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en hun meerderjarige kinderen en tussen meerderjarige broers en zussen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Verzoeker brengt ook hier *in casu* geen gegevens of bewijsstukken van bij die zouden wijzen op een dergelijke effectieve gezinsband. Verzoeker kan zich ook wat betreft deze relatie derhalve niet dienstig beroepen op de bescherming vervat in artikel 8 van het EVRM.

2.4.12. Zelfs indien wordt aangenomen dat artikel 8 EVRM *in casu* toepassing zou vinden, merkt de Raad op dat verzoeker al evenmin enige aannemelijke hinderpalen aanbrengt die wijzen op de onmogelijkheid van het ontwikkelen van een gezinsleven elders dan in België. Bovendien bestaat er in hoofde van de Belgische overheid geen verplichting om verzoeker toe te laten op het grondgebied. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.4.13. Wat betreft opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM bepaalt dit artikel vooreerst als volgt: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.4.14. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.4.15. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.4.16. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het

voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Het komt aan de verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, *in casu* Sri Lanka.

2.4.17. Verzoeker betoogt dat hij een gezinsleven heeft in België en niet naar Sri Lanka terug kan, nu het leger hem nog altijd zoekt en het daar niet veilig is. Verzoeker betoogt voorts nog als volgt: “(...) gekoppeld met art. 3 E.V.R.M. (vernederende behandeling). (...) hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om verzoeker naar Sri Lanka te repatriëren? (...) Dat een terugleiding van verzoeker een schending inhoudt van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955 en dus een vernederende behandeling uitmaakt conform artikel 3 EVRM.”

2.4.18. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds op 6 juli 2011 asiel heeft aangevraagd in België waarbij hij gewag maakte van een vrees voor zijn leven bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Tevens blijkt dat deze aanvragen grondig werden onderzocht waarbij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam, na een grondig onderzoek, op 21 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd, in graad van beroep, door deze Raad bevestigd bij arrest nr. 74.047 van 27 januari 2012. De Belgische asielinstanties hebben zodoende reeds, met de nodige zorg, aan een diepgaand onderzoek van verzoekers asielmotieven bevestigd en hierover meermaals geoordeeld.

2.4.19. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet zodat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Het beroep dat verzoeker tegen voormelde beslissing heeft ingediend, werd verworpen door de Raad.

2.4.20. Het is in principe aan verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

2.4.21. Een algemene verwijzing naar de situatie in Sri Lanka, zonder deze met enige stukken op zijn eigen situatie te betrekken, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij, als persoon, als individu een reëel risico loopt in het geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Zoals hoger gesteld hebben de asielinstanties reeds geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het uiterst summiere betoog in het verzoekschrift, maakt verzoeker hier geen schending van artikel van het 3 EVRM aannemelijk.

Het vierde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC